

Der ligger et hus i Provence med en særlig Bouquet....

Hvad her følger er den usminkede sandhed om Bouquets tur efteråret 2006 til Lou Macassau, et dejligt hus med patina beliggende i Le Thoronet med udsigt over byen i dalen, sidst på dagen terroriseret af tre unge knallertkørere, der dog altid falder til ro, når pigerne igen har bemærket dem. Husets overdækkede terrasse på første sal det ideelle sted til enhver form for afslappet samvær og skænderier, fra gelænderet kan man springe direkte ned i poolen fem meter nede, hvad ingen dog gjorde mens vi var der. På væggen to gekkoer efter mørkets frembrud, der med tunger og held jagter insekter - mirakuløst overlevede samtlige Bouquets flueknepere fire aftener i træk (se længere fremme i forb. med trivial pursuit). Bageren i Le Thoronet leverer fremragende brød, pizza-bageren skulle også være god....

Desværre måtte vi efterlade Claus Pisk og Tofte hjemme, optagede som de var af vigtigere (??) gøremål.

Denne beretning er blevet til under betydelige afsavn: logbogsføreren havde kun tid til at skrive, når der udførtes forskelligt husligt arbejde. En trøst midt i dette var brødrenes bekymring for, om logbogsføreren's glas var tomt. Det var det tit.

Læseren må leve med, at spontane situationsrapporter veksler med mere sammenhængende beretninger om hvad der var sket tidligere, af og til sågar dagen før. Hertil kommer en række essayistisk prægede betragtninger med samfundsmæssigt, kulturhistorisk og religiøst præg. De kan overspringes. Freud kaldte et af sine værker "Kulturens byrde". Det har været en byrde at skrive - og jeg beder læseren undskylde den byrde det er at læse sig igennem det følgende.

Ons. d. 20.sept. 2006, kl. 6.55

Morgenfortumlede, endnu med nattens mareridt svirrende rundt i den halvkvæde bevidsthed, med taxachaufførens ønske om god tur som en sidste hilsen fra en tryk og ordnet tilværelse snublede Stifter og Notaren ind i ventesalens neonbelysning, der gav deres ansigter et gustent, sygeligt skær. Notaren købte sig straks en halv liter vand, idet han trak sin stetson godt ned i panden for ikke at blive genkendt. Spejdende fra ventesalens vinduer fangede øjet et glimt af to blege, nøgne, behårede ben over et par snavsede sandaler under en rød Post Danmark jakke, et glimt af måske et sanghefte i baglommen – den dirrende angst for at være kommet for sent eller være mødt en time for tidligt lagde sig – Unge Jørgen var mødt, og Ole Moses moustache blandede sig med Unge Jørgens moustache i en kærlig broderlig gensynshilsen, og vor lille trio – thi Tjubang de la Fru var nu også dukket op i ventesalens uhyggelige lys, bærende en let håndtaske med de for en mand nødvendige ting minus sengelinned og håndklæde, måske et signal til os andre om, at der ikke skulle soves de næste fem døgn – vor lille trio, nu en kvartet, da også Flad var dukket op, med kran – men kraner tæller ikke med i dette regnskab – gik gennem den svagt oplyste tunnel, hvor spøgelsesagtige skikkelser med madpakker i hånden bevægede sig zombieagtigt imod os, nu op ad trappen – og dér, på perronen, i det frembrydende lys, stod resten af brødrene. Broderlige omfavnelser og solide rygklap signalerede ubrydeligt sammenhold, og da toget til tiden rullede ind, bevægede gruppen sig, som drevet af én fælles bevidst kollektiv vilje ind i den nærmeste stille-kupé, hvor der var god plads til benene, men ikke til den fri samtale over en lille én – som ellers annonceret i rejsepapirerne. "Dette er en stille-kupé, der må ikke snakkes", sagde en kvinde, der stillede sig op tæt inde på livet af Tjubang, netop som han skulle til at kommentere Klaus Bondams sidste tiltag, og gruppen greb resolut kufferterne, Tjubang sin attachétasker med 3 x p (penge, pas, præservativer) og indtog en ny kupé. Her kom omsider Ole Moses lille én frem, meget passende en lille Emma, der nok kunne sætte fantasien i gang, hvis ellers hun gad....Der er nu faldet ro over gemytterne, netop som toget ruller ind på Kbh.'s hovedbanegård.

Kl. 10.00. Fastspændt i flyet organiseres indtryk og indfald fra Copenhagen Airport's metropol, hvor stort set Notarens halvfalmede stetson var det eneste der mindede om, at der leves et liv på bænkerne foran indkøbscentrene i forstæderne. Brødrene fandt hver deres vej til bistroens udbud og tilfredsstilledes for en stund, idet livstørsten dog skruedes i vejret med udsigten til de glæder, der nu ligger inden for nogle få timers rækkevidde. Mod forventning var alle sluppet gennem sikkerhedstjekket, kun Ole Mose måtte igennem en mere indgående visitering, der skyldtes de indbyggede metaldele i hans arm, som ellers er i god bedring. Da Ole Trip passerede lyste den kvindelige tjek-af-person op i et smil, idet han med et lille vip med bagdelen bragte sine nyresten i rytmisk bevægelse, så tydeligt en tango, og hans kinder flammede, som havde han en rose i munden. Nu manglede kun et mindre drama for at undgå at denne dag blot ville blive lige så almindelig som en typisk vinsmagningsaften i Bouquet. Notaren løste dette problem ved – med forsæt – at glemme sin jakke i bistro-området og dernæst i sidste øjeblik at absolvere dagens motionspensum, idet han løb de ca. tre km frem og tilbage i ny rekordtid.

Nu, hvor alle sidder veldisciplinerede og roligt tilbagelænedes i flysæderne, må det konstateres, at formanden har haft godt styr på forberedelserne og gruppen 'so far'. Selv Stifter har holdt spontane reaktioner tilbage, måske fordi han på denne tid af dagen plejer at være godt i gang med sin formiddagslur..

15.30 Huset i Le Thoronet er nu taget i besiddelse, værelserne er fordelt. Vi konstaterer lige så stille, at classesamfundet – naturligvis – også er en del af virkeligheden her. Der er "upstairs and downstairs" og bedre middelklasse. Aristokratiet bor for sig selv: Stifter, Tjubang og formanden bebor to rum med eget badeværelse og balkon. Downstairs holder proletariatet til, Ole Mose, Ole Trip og Unge Jørgen bor på sovesal nær køkkenet, hvorfra aristokratiet på 1. sal forventer at blive betjent løbende med snacks og drinks ind imellem måltiderne. Underligt utilpasset flakker middelklassen rundt, dvs. Flad og Notaren, der bor upstairs, men er forment adgang til aristokratiets toiletfaciliteter og heller ikke er velsete downstairs, hvor solidariteten omkring badeværelse og toilet er stærk. Når proletariatet på sovesalen istemmer "Rejs jer fordømte her på jorden" og "sultens slavehær" lukker aristokratiet sig inde upstairs og Flad og Notaren benytter sig af lejligheden til et hurtigt smut ud på toilettet og når ikke altid at ordentligt ud efter sig, hvilket senere afstedkommer hårde og nedladende bemærkninger. I poolens blå vande udslettes dog alle klasseforskelle, idet ingen gider skifte vandet efter de andre.

Nu venter halvdelen af holdet spændt på at den anden halvdel vender tilbage fra byen med bilen fyldt med gode ting. Det rækker noget ud og de tilbageblevne bliver mere og mere sikre på, at de andre er gået på værtshus, hvilket vi herhjemme synes er skide usolidarisk.

Solen banker næsten lodret ned og udsigten fra terrassen ind over de blågrønne bjerge kunne være fantastisk, hvis ikke Stifters bleghvide krop i en liggestol havde domineret forgrunden.

17.12 De var ikke gået på værtshus, bedyrede de, og lige meget om sandhed eller løgn: der var købt ind til sen frokost og grillaften, lækker skinke, paté og ost fandt taknemmelig afsætning hos sultne livsnydere med mere end én hul tand og classesamfundet opløstes for en kort stund i et rosé rosenskær. En vis ængstelse indfandt sig, da Tjubang de la Fru afslørede afgrundsdyb usikkerhed vedr. de franske ugedages betegnelser, thi planlægningen af de kommende dages aktiviteter er i høj grad afhængig af valg af ret ugedag.

Det viser sig nu, at Bouquet er lokket hertil på falske forudsætninger: huset skal renoveres og Tjubang forventer at holdet gør en gedigen indsats. Foreløbig er det kun et enkelt projekt, ikke stort, men et lille job kan hurtigt bruges som løftestang for mange efterfølgende større. Vi får se, om Tjubang lykkes med sine manipulationer.

Tors. d. 21/9 kl. 18.43. Husene i Le Thoronet under os i skyggen fra bjerget, lav sol ind over terrassen, poolvandet i lette duvninger, omkring bordet blå time med lokal rosé, planlægning af morgendagens formiddagsaktiviteter. Dæmpede lyde af saltstængers knasen og kniven, der skærer tomater i skiver i køkkenet. På dette tidspunkt kræver det det utrolig selvdisciplin at forsøge at fremkalde detaljer fra dagens forløb, da helhedsindtrykket tager magten i et gyldent lys over de grønne småbjerge, Middelhavets blå og husenes støvetbrune farve. Men lad os alligevel forsøge at trække enkeltheder frem. ”Det er det nærmeste jeg har været på at se Moby Dick”, siger Tjubang, da formanden – eller Krogen, som han nu også kaldes – vælter sig ud i poolen. Det nye kælenavn har sin egen bizarre historie fra den forgangne nat. Anders/Krogen – der bor i anneksslokalet til aristokratiets toilet upstairs låste to døre, da han var på toa i nattens løb, men glemte at låse op ind til Stifters og Tjubangs tète á tète i dobbeltsengen. Da Stifters mave gik i konvulsivisk selvsving og toa-besøg var stærkt påkrævet, var døren lukket. Hellere end at begive sig downstairs og besudle sin popo med RS¹ fra proletariats wc-bræt, kneb han tænder og røvballer sammen, hvilket gav Tjubang en urolig søvn, da Stifters tænder gav lyd som beskrevet hos evangelisten Matthæus om de fortabte: ”og der skal være gråd og tænders gnidsel”. Anders havde en god og rolig nat. Nu hugger Flad brænde til grillen og Ole Mose klirrer med servicet under borddækningen. I hast videre: formidabel morgenmadssession mens solen drev den sidste tåge bort fra dalen, turen mod St. Tropéz dog delvis i spøgelsesagtigt tågelandskab. Tågerne littede dog fuldstændigt fra Bouquet-medlemmernes hjerner, da de på højden i La Garde Freinet drejede kapslen af syv stk. Kronenbourg 1664 og lod øllet vederfares retfærdighed i den lille hyggelige by. Nedad gik det nu til St. Tropéz, hvor trafikken blev tættere og tættere som bilen nærmede sig jetsettets favorit-marina nr. 1. Undervejs gjordes holdt ved et vineri, kooperativet Grimond, hvor vi smagte, men ikke købte andet end Tapanade. Flad chokerede personalet ved selv at skænke op, men holdet tillid til at han lærer pli og finder ind i det pæne borgerskabs normer for god opførsel. Nu kunne det ikke gå hurtigt nok med at blande sig i mylderet af turister ved St. Tropéz’ havnepromenade, hvor luksusyachterne lå side om side i eksorbitant demonstration af at her har få fanme alt for meget, men flere har det end man tror. På land malede kitsch-malerne nye eksemplarer af åndsforladt opdateret trommesalskunst, og i hørmen fra småborgerlig tanketom misundelse og souvenirforretninger, hvor billige tilbud kan koste én mere end dyrt, spredtes gruppen. Trip og Notaren fandt en butik ved navn Tom og vareudbuddet var tom luksus, dyr overflade. Over byen hang dog en vag erindring om duften af Brigitte Bardots bedste parfume på den krop som Gud selv havde skabt i den tid hvor hun appellerede stærkest til vore puerile drømme om uopnåelige sexoplevelser. Nu til det positive: Tjubang og Stifter havde fundet en perfekt restaurant med havudsigt, hvor vi nød de dyreste omeletter på denne side af ækvator. Det var så dejligt at sangstemmerne løftede sig fra brødrene i et potpourri, ikke fra Unge Jørgens repertoire, men ungdommens go’e gamle slagere ”Når jeg står ved en bar...”, ”Og her kommer mutter med kost og spand”. Kommer vi for sent til livets ende - nej, for nok var tempoet på denne pragtfulde dag behersket, men oplevelserne så meget mere intense, at spørgsmålet om tid og evighed bliver lidt ligegyldigt. På den videre færd langs bugten forstærkedes indtrykket af kystens popularitet - tæt bebyggelse højt op ad bjergene. Tjubang besluttede at vi skulle afskylles på en campingplads og ikke på en offentlig badestrand. Verdensmanden påtog sig det fulde ansvar, hvis direktionen skulle møde op, og brødrene blandede sig let ængstelige med de betalende overliggere, men afstod fra at promenerer nøgne og løbe i vandet med hinanden i hænderne under råbet: ”We are proud to be gay”, så meget mere som dette ikke er sandt, hvilket klart viste sig senere under to degustationer på hjemturen, hvor ikke mindst den første mørkhårede, slanke, finlemmede, mørkjødede, stramrøvede kvindelige sælger fik købelysten til at gå op i det røde felt (Chateau St. Martin), trods lidt dyre priser.

¹ RS: forkortelse for fugtafsætning, udtrykket opfundet af Stifter og hyppigt brugt af Stifter

Caravellen stod i røg og damp fra det store kar, hvor der med brændebål indkogtes fundamentet til 'vin quilt', en lækker deservtvin. Priserne kom det næste sted (Chat. les Crostes) til gode, thi her var vinen om muligt bedre og billigere, og kasser blev båret i en lind strøm ind i caravellen. Sidste projekt undervejs ad de snoede veje mod Le Thoronet var bordbestilling hos Bruno til fredag aften. Stor ængstelse opstod i caravellen, da Stifter fulgte efter Krogen og Tjubang for at konfirmere gruppens reelle hensigter - imod alle odds lykkedes det at få bord. Nu kaldes til bords og Notaren slutter her.

Fre. d. 22/9 - kl. 16.07. Golfklubben Babaroux. Boukøen foran klubbens eneste herretoilet slangede sig gennem foyeren, hvor travle herrer, alle synligt handicappede, passerede forbi med fuld kølle og kreditkort. Efterhånden som brødrene lettede vendte tilbage fra toilettet spredte de sig i terrænet for at søge Ole Mose og Tjubang, der lige skulle gøre 18 huller færdige. De vendte netop nu tilbage og synes ikke at have slået med køllerne på hinanden. Køllerne er dog jordet godt til, og de er nu fulde af undskyldninger over deres af os andre forventede middelmådige score, som de dog synes at være godt tilfredse med.

17.15 Vi er nu tilbage på terrassen, poolen har været i brug af flere, og drinks og kaffe søsættes ud over livstørstens uendelige hav. Der er godt og vel et par timer til caravellen afgår til Bruno. Det er tid til at lade blikket glide bagud og fremdrage de væsentligste facts siden i går.

Aftenen indledtes med nok en formidabel middag, kreeret af Stifter og Trip, der fik god støtte af nysgerrige køkkenskrivere. Menuens enkeltheder kan ses i den bilagte oversigt andetsteds. De i løbet af dagen indkøbte vine (3 x St. Martin + vin quiet)fulgte smukt de velstegte bøffer til dørs, men de indkøbte chokolademousse'r var en kende for drøje for de modne herrers ellers hærdede maver. I løbet af måltidet flød der en lind strøm af gamle og nye historier ud af munden på Tjubang, og der blev grinnet voldsomt af især historien om guldkaramellen. Under det efterfølgende Trivial pursuit-rally havde Tjubang stort set en ny historie til hvert spørgsmål, hans associations-evne toppede da Congo kom på tale og vi fik historien om Bongo Bongo og Bingo Bingo. Det føg gennem luften med beskyldninger om uhæderlig brug af reglerne, da f. eks. "Milan" ikke blev accepteret som rigtigt svar, da det korrekte svar var "A. C. Milan". Man skiltes dog i nogenlunde forståelse og gensidig overbærenhed, thi bevidstheden om egen fortræffelighed og overlegenhed på begge sider er den bedste moderator. Derfor blev der hurtigt ro i huset, og det sagdes næste morgen, at Stifter havde haft bedre styr på ringmusklen end længe, trods kolossale mængder indtagne dobbeltsødede løg.

Om dagens morgenmåltid er kun at sige at det forløb fredsommeligt, fordi der var rigeligt med mad og Fernet Branca på bordet, og kl. lidt før 10 manøvrerede Krogen caravellen op af indkørslen på de sædvanlige tre hjul (det må kunne give et nedslag i lejen), han arbejder på at kunne gøre det på to hjul inden holdet tager hjem. Ole Mose og Tjubang havde haft et fraværende udtryk i øjnene hele morgenen og kastede undervejs til golfbanen stjålne og skulende blikke til hinanden. Tjubang var iført en skinnende nyvasket golf-kasket og nypressede hvide shorts samt hvide nykridtede tennissko. Ole Mose havde pudset kølle hele natten og var lidt klatøjet, men havde nået at lade en kam gå gennem moustachen og blev da også lukket ind i klubben uden problemer. Nu kunne de seks resterende medlemmer gennemføre et ret afslappet program, hvor dress-coden slængtes bort og Stifter igen kunne lade ringmusklen te sig som den ville. Via Brignol gik turen ad snoede veje mod Contignac, men undervejs aflagdes degustations-besøg på Chat. Fontain Bleu i smukke omgivelser, enorme platantræer og glidende overgang mellem park og skov. Igen kvindelig generøs betjening af Les Chevaliers du Tastevin, der slubrede sig gennem hele udvalget af hvid, rosé og rød. Der blev indkøbt udmærkede ting til rimelige priser, dog ikke promo til 2.50 euro. Turen gik herfra til Contignac, hvor Krogen var på hjemmebane. Kaffe i mylder af cafeer, hvor man skulle passe på, når man f. eks. ville istemme "På en jernbaneskinne...", thi der var mange danskere i området. Efter

kaffen gik gruppen en hyggelig tur op til klippegrotterne. Her var desværre lukket for adgang p. gr. af middagspause, men undervejs havde by og landskab åbnet sig under os – en topografi som enhver dansker af bedre middelklasse ville føle sig som en fisk i vandet i. Gamle huse i krogede smalle gader og store niveau-forskelle. En ny degustation lokkede holdet frem til Chat. du Grand Jas. Her – atter en gang under charmerende kvindelig betjening – gurglede holdet sig sagkyndigt gennem hele repertoiret inklusive diverse tapanader. Rigtig gode ting, som vil blive afprøvet i morgen aften uden at smagerne vil være påvirket af det kvindelige elements stærke stimulation af købelysten. Nu var klokken blevet så mange, at det ville være højst passende med et mindre måltid, men det viste sig umuligt i Entre Casteau at opdrive så meget som en kikset sandwich. Fra cafeerne betragtede man med interesse og slet skjult skadefryd flokken af mere og mere frustrerede mænd, der flakkede frem og tilbage i hovedgaden – er der noget mere latterligt end en gruppe mænd, der ikke kan kontrollere deres basale drifter? Ingen rå chicks blev dog nedlagt, og det lykkedes at føre caravellen frem til Brignol, hvor Casino blev redningen. I delikatessen indkøbtes et lager af quiche og jambon/olive-brød og dertil banan og cola. Fornøjelsen ved dette måltid var dog til at overskue, men fire vakse teenagepiger lavede dog op på P-pladsens bilørken med deres lydelige fredag-eftermiddags-og fri-hele-weekenden-fnisen. Hvem ved om måske bare én af dem om nogle få år står i degustationen på et middelmådigt chateau i området og ruinerer klubben, når den om føje tid vender tilbage til egnen igen?

Solen står nu igen lavt i et let skydække, de tre knallertkørere pisker omkring og brødrene er efterhånden alle dukket op på terrassen bortset fra Trip, der rydder op i hjerneboksen med en lille én på øjet før aftenens gastronomiske fremstød på Bruno. Om ca. fem kvarter står de første trøfler på bordet. Stifter ser ud til at være i psykisk rimelig balance, Tjubang ryster mindre nervøst på hånden end for en time siden - det kan kun blive en god aften.

23/9 kl. 13.08. Der klirres i køkkenet, opvaskemaskinen tømmes og der dækkes bord til frokost. For eftermiddagen er et noget uoverskueligt program, der bl. a. indeholder Tjubangs skjulte dagsorden for ombygning af huset. For en stund vil Bouquet være omskabt til en slavehær - dog ikke sultens, thi i formiddags blev der købt ind til frokost på markedet i Draguignan, der var formiddagens hovedmål. Levnedsmiddel-delen af dette kunne nok sætte gourmet-fantasien i sving, selv om maverne var noget hærgede efter aftenen hos Bruno i går. Herom mere senere. I kirken var stole stillet op til bryllupsceremoni, og præsten tog en alvorlig samtale med yngre kvinde i modtagelsesværelset, moderne indrettet med store glasvinduer. Skulle man dømme efter kvindens udseende var det næppe hendes helgenkåring de drøftede, præstens fødder i fornuftige hyttesko vippede nervøst. På tøj- og tingeltangel-delen af markedet måtte man konstatere, at BH-forbruget er ganske voldsomt i Provence, måske fordi der er en del svenske kvinder i området, svenske kvinder, der som bekendt hver har syv Bh'er i gennemsnit ifølge en statistik som Trip har kendskab til. Samme Trip får jævnligt opkald fra Gallup-instituttet og Almindelig Brand hjemmefra - kunne der tænkes at være en sammenhæng?

14.13. Lækker frokost er nu indtaget og parcellen summer af aktivitet. Der saves og hamres og fejes og suges. Nederste del af fløjdørs-skodderne ind til nordværelset saves bort, så den lokale vindueskigger får bedre chancer for at følge aktiviteterne på silkelagenerne hos aristokratiet. Ole Mose mente, at man kunne klare det med en tre-i-én, men Tjubang har stor tillid til dørenes tilstand. Der er nu så meget kontinuitet i aktiviteterne, at Notaren har tid til at vende tilbage til seancen hos Bruno. Let snalrede men pænt omklædte og velstimulerede af et par af Tjubangs historier ankom brødrene til Brunos parkeringsplads, hvor vagten flåede bilnøglerne til ud af hånden på Ole Mose, der ellers holdt godt fast, idet han repeterede politietatens gode råd til gamle damer, der er ved at få stjålet deres håndtaske. Brunos parkeringsvagt vandt klart på points, og mens vi spiste flyttede han caravellen to meter, for hvilket han høstede fem euro i drikkepenge, en rimelig erkendtlighed for så

megen ulejlighed. Holdet blev modtaget af en større personale-flok med mons. Bruno selv i spidsen. Ind førtes brødrene i restaurantens biblioteksafdeling, hvor et stort ovalt bord med opdækning til otte dominerede lokalet under en stor lampe på piedestal og langs væggene boghylder med bl. a. Larousse Y til Z samt Marquiz de Sade's samlede værker og en stribe lægeromaner som f. eks. "La passion interdite" af den kendte forfatterinde Anaïs Coudane Brillante. Alle følte sig tydeligvis hjemme da overtjeneren afæskede os et klart svar om graden af trøffel-luksus og den smækre vinservitrice (la sommelier) bragte os vinkortet. Anders Krog valgte rosé'en og Tjubang rødvinen. Dette medførte, at Tjubangs glas fyldtes til randen hver gang der skænkedes og andre kun fik et skvæt i bunden af den i øvrigt glimrende haut medoc. Efter appetizer'en (en hel ret i sig selv) frembares nu i en lind strøm - der ventedes ikke længe mellem retterne - trøffelretterne, der indtoges med himmelvendte øjne, men også en vis skepsis: allerede appetizer'en lå tungt, og da den bagte kartoffel i fuldfed trøffelsovs stod foran brødrene anede mere end én, at fedtperlerne senere på natten skulle forvandles til perler af kold sved på panden hos dem, der ikke kunne holde måde. Det var - med omvendt fortegn - som da Gideon skulle vælge sine krigere og Gud Herren sagde, at han skulle vælge dem, der labbede i sig med munden nede i vandet og ikke dem, der forsigtigt førte vandet til munden i en hulet håndflade. Blandt brødrene mente de, der efterlod halvdelen af sovsen på tallerkenen, at de ville klare natten bedre end dem der med brød skrabede de sidste rester af tallerkenen - men som i Gammel testamente er Guds veje uransalige og nattens pinsler fordeltes tilsyneladende efter tilfældighedernes princip. Men nu foregribes begivenhedernes gang. Mellem foie gras'en og omtalte kartoffel serverede mons. Bruno sig selv i ligeledes fed narcissisme, og alle undtagen Stifter blev fotograferet sammen med trøffelkongen som et kært minde. Kammuslinger sammen med hvide bønner 'en truffe', en for-dessert og en rigtig dessert og hertil sauterne. Enkeltheder om retterne: der henvises til menu-oversigterne. Udenfor i den bløde aften hvirvlede røgen fra cigaretterne mod stjernerne, mens jernskulpturerne på stenopsætningerne så til. Formanden, Tjubang og Notaren fik en lille snak med la sommelier i vinlagret, hvor adskillige gode sager lå på reolerne. Det gjorde et vist indtryk på hende, da formanden på lettere kroget fransk fortalte, at gruppen havde været chevaliers du tastevin i DK i 15 år. Det førte dog ikke til egentlige resultater - ingen møder aftaltes, ingen flasker blev foræret væk. Selv på de bedste steder kan det gå galt; kaos indtraf, da overtjeneren væltede en hel flaske vand ned over et ellers nydeligt ægtepar, mon de fik lov til at begynde forfra på menuen?

19.00. Fra køkkenet lyden af en effektiv køkkenkniv, der skiver gulerødder, bag Notaren kløver Stifter brænde og får således afløb for nogle af de frustrationer, der på det sidste greb ham. Det blev i det hele taget en eftermiddag, hvor ikke alt gik efter planerne. Men lad os lige gøre Bruno og hvad deraf fulgte færdigt: brødrene bevægede sig om morgenen tungt omkring med sorte rande under øjnene og samdelte - særdeles realistisk - nattens erfaringer med hinanden. Ordene 'kvalme', 'mavesyre', 'skulle jeg stikke en finger i halsen eller ej' blandede sig med berømmelser af de gastronomiske oplevelser. Mens sovesalen havde oplevet hele natten som én lang krise, havde Stifter haft den bedste nat siden vi ankom - men havde også ræbet sig hele vejen hjem til godnat-drinks'en på terrassen.

Nu ikke mere Bruno. Vi ser i øjeblikket frem til køkkenchefen formand Krogs creationer. Ole Trip er i lære og gør sit bedste og får alle lorte-opgaverne, mens le chef de cuisine sipper sin gin og tonic i sig.

Hvad skete der egentlig i eftermiddag? Både meget og lidt, alting og ingenting. Caravellen kørte det bedste den kunne med Ole Moses eftersætter-kørsel ad snoede veje - ren Steve McQueen-Bullitt-stil, der fik øjnene til at træde næsten ud af deres huler på passagererne, hvis de da ikke lige sov. Ole Mose og Tjubang overlod os andre til Le Clerc, mens de kørte til golfbanen for at aflevere nøglen til golfvognen, som typisk nok ikke var blevet afleveret dagen før. Begges handicap blev sat

væsentligt i vejret, og det gjorde vores andres også, da de blev stærkt forsinkede, fordi de ikke kunne læse kortet. I mellemtiden opgav resten af holdet at smugle den enlige flaske Yquème til 175 euro ud af butikken, Unge Jørgen havde den ellers oppe under T-shirten, men rystede så stærkt på hænderne at der var fare for flasken. Herefter skulle Stifter have sine vådeste drømme om vinindkøb opfyldt. Problemet var bare at han ikke helt kunne huske vejen og heller ikke navnet på chateauet, og var det nu i Provence? Ole Mose kørte det bedste han havde lært ad smalle snoede veje, men desværre de forkerte. I vor nød opsøgte vi et sted, der skiltede med degustation og salg af vin og kunst, ad en lang ujævn, stenet vej nåede vi frem til stedet, der var lukket - sandsynligvis for stedse. Den eneste kunst, der var at finde, var vraget af en mindre vinpresse. Det blev nu et kapløb med tiden - der skulle købes rosé til aftensmaden (der parentetisk bemærket lover rigtig godt - se menu-oversigten), men i 2. hug lykkedes det at finde Chat. Gustinroux, hvor Stifter fandt hvad han søgte efter at have været meget tavs meget længe.. Fremragende vin, men ingen kvindelig betjening, til gengæld højinteressant indføring i produktions-processen og smagning af den nye most i forskellige faser. Med en følelse af nå frem til himmeriget med Tjubang som modtagende Sct. Peter ved den vidtåbne port kørte caravellen for sidste gang ind gennem lågen til vort domicil - og sidste aften ligger nu og driver for anker, klar til at sætte ud over livstørstens uendelige ocean.

Søn. d. 24/9 kl. 9.39. Alt står i opbruddets tegn, de sidste sjatter af alt muligt er blevet tømt, toiletter spulet, svært at komme til dette, da de sidste rester af Bruno og køkkenchef Krogens middag til fem kokkehuer skulle ud af systemet på alle. Vejret er slået om til let regn, alt synes nøje synkroniseret af højere magter. Ingen vind udenfor, men i Lou Macassan gik en rengøringsstorm gennem samtlige rum, og det må siges at såvel aristokrati, middelklasse som proletariat tilsammen ydede en smuk indsats.

12.26, lufthavnen i Nice. Vi sidder og venter på udkald til gate'n, alle medbragte sandwiches og drikkevarer er indtaget, en mæt og tilfreds Bouquet-atmosfære spreder sig mærkbart ud over samtlige ventende passagerer.

Sidste aftens festmiddag blev en strålende afslutning - chefkokkens rejer på spid, artiskokker og kalvekød var en ren fornøjelse og den indkøbte vin på chateauerne levede op til forventningerne og madens høje standard og tog sig strålende ud i de til huset af Bouquet indkøbte store vinglas, der klirrede som skøn musik, da brødrene klinkede med hinanden og - uden at det blev udtalt direkte - lovede hinanden evig troskab - i hvert fald frem til næste kyperdyst. Den meget spændende finale i trivial pursuit skæmmedes kun af, at det forkerte hold endnu engang med ufatteligt held løb af med sejren og at Flad og notaren - udmattede af flere nætters rend op og ned af trapperne i mørket for at nå frem til proletariatets toilet downstairs - fik tydelige absencer, hvad der måske var skyld i det uretfærdige resultat.

12.55 Vi sidder nu fastspændte i flyet til hjemturen, og der er vel ikke meget andet at sige end at ønske holdet god landing og lykkeligt gensyn med kranerne. Tak til hele holdet og til tjubang især for et overblik over de logistiske problemløsninger, som ikke alle havde forventet, til resten af holdet for at have holdt hinanden ud dag og - især - nat. Der sendes endvidere gode tanker til det franske folk, især vinmagerne og levnedsmiddelproducenterne, men også kassedamerne i Le Clerk og Casino, bageren og Bruno. Med håbet om et snarligt gensyn med Lou Macassau fortsætter vi sejladsen ud over livstørstens uendelige ocean.

Således færdig-renskrevet 23. nov. 2006 kl. 12.57 med en tilføjlet indledning samt enkelte mindre rettelser i forhold til det håndskrevne originalmanuskript.

Notaren